

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:
pentru parohii cl. I Lei 40.000; cl. II Lei 30.000;
cl. III Lei 20.000. Particulari Lei 20.000. Autorități
și străinătate Lei 40.000. De sprijin Lei 50.000.
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor
ca cm.² 100 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Femeia în politică

Astăzi este aproape generală recunoașterea dreptului femeii de a participa la viața politică. Și la noi în țară toate partidele au recunoscut acest drept. Această recunoaștere și-a găsit confirmare în noua lege electorală, care spune printre altele: «Femeile au drept de vot și pot fi alese în Adunarea Deputaților în aceleași condițiuni ca și bărbații». Prin urmare, avem de a conta cu un nou factor în viața politică: *femeia*.

Desigur, nu lupta de vorbe a sufragetelor a dus la recunoașterea dreptului femeii de a participa la viața politică, ci mai vădit alți factori. Fără să-i amintim pe toți, ne referim numai la contribuția femeii în purtarea deosebit de grelelor sarcini ale ultimului războiu. De fapt, femeia nu și-a făcut datoria numai în cămin și pe altarul iubirii de Neam, ci contribuția ei generoasă s'a desfășurat și în fabrici, în suportarea muncii impuse de războiu.

Toate acestea au făcut ca dreptul femeii de a participa la viața politică, să fie recunoscut. În felul acesta, dreptul de vot al femeii nu mai este astăzi numai o «dogmă» a egalității de drepturi între bărbat și femeie, ci este o problemă de politică practică.

Fără să nesocotească cineva constituția trupeză și sufletească a femeii și chemarea ei primordială de a sluji pe altarul căminului familiar, trebuie să recunoaștem că felul de gândire și de simțire al femeii trebuie adus în slujba politicii în mai mare măsură decât s'a făcut până acum.

Chiar fericirea căminului familiar atârnă în largă măsură de soarta națiunii și prin urmare și în ceea ce privește națiunea și patria, căminul familiar trebuie să aibă dreptul de a spune un cuvânt.

Credem că și asupra partidelor, participarea femeii la viața politică, va avea o influență binefăcătoare. Prin însăși firea lor, femeile sunt mai legate de soluțiunile practice decât de rigidele intransigențe ale ideologilor. Iar orientarea și atitudinea practică apropie mai rapid și mai fericit de soluționarea problemelor politice, decât fierberea discuțiilor abstracte și pasionate. De aceea, credem că intrarea femeii în arena vieții politice va aduce cu sine mai multă conciliantă și toleranță în lupta politică a partidelor. Mai ales dacă în această luptă femeile vor ști să facă cât mai simțite generozitatea, blândețea și gingășia caracteristice spiritului cu adevărat feminin.

Pe de altă parte, prin spiritul lor practic femeile pot fi de mare folos în anumite domenii ale economiei obștești.

Deși sf. Ap. Pavel a spus că în Biserică femeile să tacă, totuși în politică ele au jucat un rol deosebit

prin influența ce au știut s'o exerciteze asupra bărbaților.

La multe răscruci ale istoriei, femeile au dat dovada unei cumnitenii și fericite comprehensiuni a realităților sociale și politice; ceea ce ne face să credem că și de data aceasta femeile vor găsi calea cea mai bună pentru realizarea marilor reforme sociale, menite să instaurze în lume o ordine mai dreaptă și mai bună.

Femeile cresc pe copiii Țării și — în aceștia — pe conducătorii de mâne ai ei, de cari atârnă viitorul Neamului. Ori, punându-le alături de bărbați în deslegarea problemelor politice și sociale, ele își vor da mai ușor și mai bine seama, în ce sens

au să-și crească copiii, spre a fi cât mai folositori Neamului.

Firește, va trebui ca și femeile să treacă printr'o școală politică, care se va face pe baza experiențelor.

În participarea lor la viața politică, femeile trebuie să nu uite că e datorită lor să pună acest drept în slujba intereselor superioare ale Neamului. Să nu facă din acest drept un prilej de satisfacție a unei mândrii sau ambiții de sex, ci să se comporte în așa fel, încât participarea lor la viața politică să consitue factorul de promovare a unei vieți politice și sociale mai fericite, cât și garanția unei păci durabile.

Numai în felul acesta vor răspunde onorabil la gestul de recunoaștere a meritelor ce și-au câștigat în recentul războiu și vor corespunde marilor nădejdi pe care veacul acesta sbuciumat și le-a pus și în dănselle.

C. SÂRBU

Nr. 7879/1946

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1946/47 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 1 Sept. 1946, însoțite de următoarele documente în original:

1. Extras din matricola botezaților;
2. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 30 Septembrie—5 Octombrie; în 4—5 Octombrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, de licență).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă în 6 Octombrie, iar începerea cursurilor Luni în 7 Oct., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 800.000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 2000 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei se va fixa ulterior. Pentru studenții noi înscriși stau la dis-

poziție 20 burse à 60.000 Lei anual. La Rectorat studenții vor achita, la înscriere, taxa de Lei 15.000.

Deasemenea, cei primiți în Internat vor depune înainte de înscriere următoarele alimente:

- 110 kgr. făină de grâu, cernută
- 10 " grăsime de porc topită
- 120 " cartofi
- 25 " ceapă
- 10 " fasole albă
- 2 " săpun de rufe
- 100 bucăți ouă.

Inscrierea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I din Arhiepiscopie sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul Arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie. Studenții din alte eparhii sunt obligați, în caz că nu vor servi în Arhiepiscopie, să restituie numai eventualele ajutoare ce le vor fi primit dela Consiliul Arhiepiscopesc.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatricolare, în ziua de 1 Oct. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminatoriu.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri și trei cearceafuri pentru plapomă, eventual straiu, o

perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 șervete, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătuți pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preotească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii lipsiți de mijloace și merituosi vor beneficia de burse.

Absolvenților Academiei teologice «Andreiană» li se acordă titlul de licențiat în teologie.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 16 Iulie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 3736/1946

Comunicat

Aducem la cunoștința Cuc. Preoțimi din Arhiepiscopia noastră că data Sf. Paști ale anului 1947 este 13 Aprilie.

Sibiu, 15 Iulie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Procesiune

Cu prilejul prăznuirii hramului sf. Ioan cel Nou, patronul Mitropoliei Bucovinei, a avut loc la Suceava, în ziua de Luni 24 Iunie a. c., tradiționala procesiune religioasă cu moaștele sfântului.

Au luat parte mii de pelerini, venind dela mari depărtări. Creștineasca prăznuire a fost cinstită cu prezența dlui Dr. Petru Groza, președintele Consiliului de miniștri și a dlui Emil Bodnăraș, secretarul general al Președinției.

După săvârșirea slujbelor rânduite, a urmat procesiunea religioasă cu moaștele sfântului. În piața orașului — după cuvântarea I. P. S. Sale Emilian, — a vorbit norodului dl Dr. Petru Groza, spunând printre altele: „Lumea întreagă trebuie să știe că noi în frământările noastre pentru o rânduită nouă, nicidecum nu ne îndepărtăm, ba chiar ne apropiem, de Biserica noastră strămoșească».

Imbrăcămintea orfanilor

Toată lumea vorbește astăzi cu multă îngrijorare atunci când e vorba de îmbrăcăminte și de încălziminte. Intr'adevăr cu aceste lucruri o ducem cu toții foarte greu. Cu toate că ne aflăm în plină vară, gândul ne stă la îmbrăcămintea de iarnă, mai ales când casa ne este împovărată cu copii mulți. Cu atât mai mare grijă poartă conducerea orfelinatului arhiepiscopesc din Sibiu, pentru zecile de orfanii, pe cari și i-a luat în ocrotire și susținere. Dacă de acum din timpul verii nu vom face ceva pentru îmbrăcămintea de iarnă a orfanilor, atunci copilașii ai căror părinți s'au jertfit pentru țară, vor rămâne goi în mijlocul gerului iernii.

Frământat de această grijă, I. P. S. Sa Mitropolitul nostru NICOLAE a trimis de curând o scrisoare-circulară către toate oficiile protopopești și parohiale din Arhiepiscopie, apelând la preoțime și la poporul dreptcredincios de-a contribui la colecta pentru orfelinat și cu câte un caer de lână de oaie.

„Așa cum au fost trimiși de parohii la Sibiu — zice circulara — orfanii noștri nu vor putea intra în iarnă. Trebuie să le facem noi îmbrăcămintea trebiu ocazională, câte un rând de haine și o manta de iarnă“.

Pentru aceasta avem trebuință de lână și dreptcredincios. Mai multe parohii au răspuns până acum. Parohii mici ca Noerichul, (âlnic și Seleușul au trimis câte 5, 3 și 5 kg. lână spălată și făcută la mașină. Răspunzând și celelalte parohii în felul acesta, îngrijorarea I. P. Sfințitului nostru Mitropolit pentru îmbrăcămintea de iarnă a orfanilor, s'ar liniști curând, iar orfanii noștri ar fi îmbrăcați cu demnitate.

Ne îngăduim a atrage atențiunea preoșimii noastre asupra apelului I. P. S. Sale privind colectarea de lână pentru îmbrăcămintea de iarnă a orfanilor ocrotiți în casa Bisericii dela Sibiu. Avem toată încrederea că această chemare va fi pe deplin înțeleasă și urmată cu dragoste și de preoțime și de popor, în interesul binecuvântat al investimăntării cu cinste a iubiților noștri orfanii.

Referent

Ferdinand cel Leal

S'au împlinit 19 ani de când Regele Ferdinand cel Leal își doarme somnul de veci sub lespezea criptei voevodale dela Curtea de Argeș.

Figura acestui mare Suveran va rămâne pe veci neștearsă în amintirea și recunoștința poporului român, căruia i-a închinat cu pilduitoare generozitate și abnegație toate însușirile Sale alese.

Făcând gestul celei mai mari jertfe de sine, Regele Ferdinand a avut un singur gând: Patria, pe care a iubit-o cu toată căldura inimii Sale și pentru care a luptat din toate puterile.

Dedicându-se intereselor superioare ale Țării, Regele Ferdinand a lăsat lumii superba pildă morală a împlinirii datoriei prin înfrângerea persoanei Sale proprii. Drept aceea, El rămâne în istoria Neamului un Suveran model, a cărui amintire trebuie s'o păstrăm cu sfințenie.

La împlinirea celor 19 ani dela trecerea Lui la cele veșnice, poporul român îi aduce un cald prinos de admirație și recunoștință.

Nr. 7554/1946

Notificare oficială

despre primirea în Școala de cântăreți bisericești „Dimitrie Cuntan“ din Sibiu

Școala ortodoxă română de cântăreți bisericești „DIMITRIE CUNTAN“ din Sibiu, întemeiată în anul 1927, sub grija Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, are menirea să crească, pe seama sfinței noastre Biserici, cântăreți pricepuși, conducători de coruri sătești și credincioși luminași.

În afară de cântarea bisericească cea adevărată, elevii acestei școli primesc o educație religioasă-morală cât mai îngrădită cu pufință și au prilej să se înfițeze și în câte o deprindere practică folositoare pentru toată viața lor. Programa școlii prevede cursuri de albinărit, pomărit, legumărie, agricultură rațională, etc.

Cu începerea noului an școlar, Școala de cântăreți bisericești din Sibiu se recomandă din nou celor mai aleși fii ai dreptcredinciosului nostru popor și cu deosebire aceluia dintre ei, o viață frumoasă și pusă în slujba preamării lui Dumnezeu prin cântarea bisericească.

Tinerii, cari doresc să fie primiți în această școală pentru anul școlar 1946/47, își vor înainta cererile, până la 1 Septembrie 1946, pe adresa: „Direcțiunii Școlii de cântăreți bisericești „D. Cuntan“ în Sibiu“, însoțindu-le de următoarele acte:

1. Carte de bolez,
2. Certificat de naștere,
3. Certificat școlar (cel puțin patru clase primare),
4. Certificat de bună purtare dela parohul local,
5. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și nu are defecte corporale.

În această școală se primesc numai fii ai Bisericii noastre, având vârsta de 15 ani împliniți. Examenul de admitere și cele de corigență sunt rânduite astfel: Luni, 9 Septembrie, examenul de corigență la cursul I-II; Marți, 10 Sept., examenul de corigență la cursul II; Miercuri, 11 Sept., examenul de admitere, iar Joi, 12 Sept., începerea cursurilor.

Elevii primiți vor aduce cu sine: două schimburi, haine de pat (saltea, pătură sau plapomă, perină, două rânduri de cearcăfuri), două ștergare, etc., cușit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai. Tacămurile trec în proprietatea școlii. Fiecare elev va aduce cu sine și o pereche de pantofi simpli de casă, spre a-și cruța încălțăminte.

Uniforma școlii este costumele național românesc.

Toți elevii sunt interni. Ca urmare, în contul taxei de întreținere, vor aduce, la înscrierea, suma de Lei 450.000 și, deodată cu prezentarea în internatul școlii, vor preda economatului 125 kg. făină de grâu, 80 kg. cartofi, 10 kg. fasole, 5 kg. untură de porc tocită, 15 ouă și 2 kg. săpun.

Fiecare elev va mai achita la înscriere următoarele taxe: Lei 20.000 pentru baie, Lei 15.000 pentru spălat, Lei 5000 pentru stricăciuni, Lei 5000 pentru bibliotecă. Total: 45.000 Lei.

Având în vedere împrejurările vieții de azi, Direcțiunea școlii își rezervă dreptul de a mări sau micșora taxele de întreținere după cum vor fi preferențele pieții.

Cursurile durează trei ani de teorie și un an de practică.

După absolvirea școlii se eliberează Diploma de cântăreți bisericești. Pe baza acestei diplome cântăreții bisericești vor fi retribuiți din bugetul Statului cu un salariu lunar fix. Această măsură s'a pus în aplicare încă din 1 Aprilie 1937 și astăzi sunt retribuiți lunar aproape toți absolvenții școlii. Pe lângă aceasta, cântăreții vor avea uzufructul sesiunilor cantonale, obținută din reforma agrară.

Onorata Preoțime e poștită a celli această Notificare credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Dumineci consecutive și a îndemna părinții să-și trimită fiii buni la Școala de cântăreți bisericești. Totodată mai dispunem Oficiilor parohiale spre știre și strictă conformare următoarele:

a) Parohiile de care angajează absolvenții ai Școlii de cântăreți din Sibiu, până la introducerea acestora în stătele de salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu lunar potrivit, conform hotărârii Adunării eparhiale din 1933 emisă de Noi cu Nr. 6621/935.

b) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți din Sibiu să fie angajați pe lângă cei bătrâni calificați din parohiile noastre, Consiliul parohial având obligația să le asigure jumătate din uzufructul sesiunii cantonale.

c) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți angajați în parohii cu cântăreți necalificați, să se bucure de dreptul de a ocupa strana dreaptă, având Consiliul parohial îndatorirea a le asigura două treimi din sesiune și din toate venitele cantonale.

Posturile de cântăreți bisericești devenite vacante nu se vor mai putea înțregi decât cu absolvenții ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre, care dispun de mijloace materiale, înfructă vor avea tineri săraci dar dornici de a ajunge cântăreți bisericești, sunt poștite a vota pe seama acestora taxe de întreținere la școală.

Cunoscând că Biserica are lipsă de fii treji și luminași, care pot fi atât de minunat pregătiți pentru misionarismul dumnezeescilor sale învățători și în școala noastră de cântăreți bisericești dela Sibiu, apelăm la iubita noastră preoțime și la bunul nostru popor, să nu nesocotească chemarea de față, ci — dimpotrivă, — să facă din ea datorla sufletului cu urechea plecată la inima Neamului.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 9 Iulie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Răsplată binemeritată

În ședința din 30 Mai a. c., Academia Română a ales ca membru de onoare al ei pe I. P. C. Sa Icon, Stavr. Dr. Gheorghe Ciuhăndu, «înaltă apreciere a îndelungatei activități culturale și a celei desfășurate în câmpul istoriografiei române transilvane».

Gestul Areopagului culturii românești răsplătește o prodigioasă activitate de aproape patru decenii, care a îmbrățișat cu o pilduitoare râvnă tărâmul bisericesc, cultural și istoriografic al vieții românești de dincoace de munți.

Mare procesiune pentru pace

Din generoasa Franță ne vine știrea că un număr de 420 de pelerini, purtând 14 cruci, din Belgia, Olanda, Luxemburg, Elveția și din toate colțurile Franței, se îndreaptă spre micul oraș Vezelay, situat la 116 km. sud de Paris.

Scopul acestui pelerinaj îl constituie o cruciadă mondială pentru pace, care va avea loc în acest oraș, timp de mai multe zile, cu începere de Duminecă 28 Iulie c.

Se așteaptă un mare număr de vizitatori străini, printre care delegații militare din Marea Britanie, Statele Unite și Canada, membri ai corpului diplomatic și personalități religioase, între care și Nunțul Papal. Cele 14 cruci reprezintă cele 14 dealuri din jurul localității din care în anul 1146, sf. Bernard propovăduise războiul sfânt împotriva Sarazinilor.

Punctul de întâlnire al pelerinilor, dintre care mulți au mers timp de o lună pe jos și purtând aceste cruci foarte grele, va fi bazilica medievală din Vezelay.

Dodecanezul eliberat

Conferința miniștrilor de externe dela Paris a hotărât în 27 Iunie c., ca Dodecanezul, cele 12 insule situate la capătul sudic al Aseii mici și parte integrantă din arhipelagul grecesc, să se alipească Greciei. Leagăn al culturii și civilizației elene, Dodecanezul revine — după 25 ani de apăsare sub stăpânire italiană — la patria mamă. Acest eveniment a fost sărbătorit cu un deosebit entuziasm în toată Grecia.

Acest act de dreptăți reparație istorică ne bucură deosebit de mult și pentru faptul că în Dodecanez se află și insula Patmos, unde s'a oprit și a trăit cel mai iubit ucenic al Domnului, sf. Apostol și Evangelist Ioan, care a scris Apocalipsa în străvechea mănăstire din această insulă. Tot aici funcționează și o vestită școală superioară, focar de cultură pentru întreg Orientul.

Creștinismul și natura

Teologia creștină învață că putem cunoaște pe Dumnezeu pe două căi: naturală și supranaturală. Dacă ultima pornește de sus în jos, prin revelație, prima pleacă de jos în sus și prin propriile noastre puteri, cercetând ființa noastră și lumea, natura. Argutămendele cosmologic și teleologic, pentru dovedirea existenței lui Dumnezeu pe cercetarea naturii se întemeiază. Cel dintău, accesibil filosofilor și oamenilor de știință, pleacă dela constatarea că toate lucrurile, mișcarea de viață din lume au o cauză, care este Dumnezeu. Al doilea se întemeiază pe ordine, armonia și frumusețea din lume, numită de vechii greci podoabă (κόσμος), constatate de poeți mai ales și de oricine poate admira fie cerul instelat cum făcea Kant, fie priveliștea întregii naturi cum făcea Coșbuc; fie că zici cu el: cât de frumoasă te-ai gătit naturo, tu!.. Aș țea să divină!; fie că zici cu psalmistul: cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor lui o vestește țaria; fie că privind un răsărit sau un apus de soare, culorile atât de nuanțate ale pădurii, ale câmpului, auzind cântecul păsărilor sau murmurul de isvoare, îngâni extaziat: o, Dumnezeule, cât de frumos le-ai întocmit!

Natura este, cum frumos și just s'a spus, o carte deschisă, e drept fără prima și ultima filă, dar poți ghici și găsi din fiecare pagină numele autorului. Iată deci că nu numai științele naturale sau geografia ne îndeamnă la studiu și admirația naturii, ci și creștinismul.

Noi avem mai ales exemplul Mântuitorului. Lui, „prin care toate s'au făcut“, îi plăcea adeseori să se retragă singur în mijlocul naturii. De câte ori nu se desprindea din mijlocul mulțimii sau al ucenicilor. Îl găsim pe țărmul mării, în grădina Ghetsmani, pe muntele „fericirilor“, printre lanuri de grâu. Plimbările Mântuitorului în predicarea Evangheliei sânt niște adevărate excursii dela un capăt la altul al Palestinei. Minunatele sale pilde sau parabole, întâiele și cele mai frumoase exemple de învățământ intuitiv din istoria pedagogiei, sunt luate din natură în bună parte.

Natura te îndeamnă la meditare, la rugăciune. Toți sunt de acord că priveliștile naturii te reconfortează, îți reînnoesc sufleteștile puteri, te renasc și îndeamnă la o viață nouă, fie că ești filosof sau călugăr, fie că ești cioban sau plugar. Pustnicii în singurătatea naturii își caută mântuirea sufletului. Rousseau propune ca educația lui Emil să se facă în natură, de parte de mediul și societatea coruptă, ideile pe care puțin știu că o împrumută din confesiunile Fer. Creștinii.

După mistica Augustin, e o solidaritate între om și natură în păcat, rugăciune și mântuire. Ea a suferit din pricina păcatului omenesc. O spune clar Apostolul Pavel în epistola către Romani cap. VIII: „se va izbăvi de robia stricăciunii ca să se bucure de libertatea mării fiilor lui Dumnezeu, fiindcă știm că înălțarea suspină laolaltă și este până acum ca în dureri de naștere“. (vers. 20—22).

Cât de impresionantă este slujba bisericească a sfeștaniei în vreme de secetă: toată natura și elementele ei sufăr și suspină împreună cu omul și cheamă îndurarea lui Dumnezeu. Pământ, plante, animale, păsări până la pruncii nevinovați, Tot pentru motivul acesta de salvare Biserica are diferite rugăciuni și binecuvântări, binecunoscute poporului nostru, la orice întâlnire a omului cu natura sau cu elementele ei: la arat, sămănat, cules; binecuvântarea fructelor, a apelor și orice element folosit de om.

De asemenea cine ascultă cu atenție bogata imnografie bisericească, la prasnicele mari împărătești, la bucuria omului participă întreaga natură. Toate saltă și se bucură împreună cu dănsul.

Creștinismul are sărbători în legătură cu anumite faze și timpuri ale naturii. Iată învierea Domnului odată cu învierea naturii din mormunul de moarte al iernii. Na-

Adevăratul șematism

Viața socială e într-o continuă evoluție ca și viața individuală de altfel. Evenimentele se desfășoară în timp și spațiu asemeni unui râu de munte, aci prăpăstioase și distrugătoare, aci potolite și ordonate ca o simfonie betoviană. Precum valurile furioase distrug munca de veacuri, tocmai așa și în viața socială vin anumite evenimente cari în deslănțuirea lor, distrug totul în calea lor. Așa se pierd multe lucruri de valoare cari au fost temelul vieții actuale. Multe trec în domeniul uitării și chiar al dispariției, ceea ce e o mare pagubă, fiindcă un popor trăește prin trecutul său, după cum s'a exprimat un mare cugetător: „Trecutul e o lampă înflăcăată în prezent, spre a lumina viitorul”. Într'adevăr, trecutul e rezervorul nesecat, din care atât societatea cât și individul își trag seva de viață.

Cunoașterea trecutului nostru bisericesc e o necesitate imperioasă. Sunt atâtea comori îngropate pe tot cuprinsul țării și mai ales al Ardealului, cari așteaptă să fie desgropate și făcute cunoscute lumii. Nu există comună sau vreo bucată de pământ care să nu conțină o reminescentă sau o verigă din întâmplările celor trecute vremi. Spre a le sustrage uitării, se impune întocmirea unei monografii amănunțite a fiecărei parohii și cari reunite să dea un șematism al întregii eparhii. Acesta e un adevărat imperativ al timpurilor actuale. Sunt parohii uitate prin văgăuni de munți și dealuri, pe văi pierdute, cari conțin vestigii de fapte mari și totuși neștiute.

O monografie ar fi oglinda fidelă a comunei. Ea ar avea un dublu scop: cunoașterea trecutului nostru ca băștinași ai acestor meleaguri și conservarea atâtor comori. Ea ar trebui să înfățișeze după documentele existente, după relatările bătrânilor și după toate izvoarele ce s'ar găsi, viața socială dela întemeierea parohiei până în ziua de azi.

Astfel ar fi: așezarea Românilor, ocupația locuitorilor, cel dintâi preot, numărul de familii române și străine la diferite epoci, starea de liberi sau robi, contribuția lor la întreținerea preotului, fapte importante în viața comunei, ca: război, revoluție, incendii, ciumă, zidiri de biserici, case parohiale, școală, etc. cu repercusiunile ce le-au avut asupra comunei.

S'au abătut peste comune incendii mari, cari au mistuit tot satul, și alte multe fapte vrednice de-a fi reținute.

Sunt de menționat în acea monografie pe lângă situația geografică, și mișcarea demografică și oamenii de seamă ce i-a dat comuna. Cu un cuvânt, tot ceea ce e de valoare și de importanță în trecutul comunei.

Spre a realiza această operă, s'ar putea întocmi chiar un formular. S'ar putea lua drept pildă monografia parohiei Crăciunelului de sus, scrisă de părintele Moldovan, fost paroh acolo și publicată în „Telegraful Român”, sau alte lucrări de acest fel.

tura în faza aceasta ajută oarecum la înțelegerea dogmei creștine a învierii.

Pomenim deasemenea alte obiceiuri dela câteva sărbători bisericești: la Florii se aduc ramuri de salcie în biserică și se sfințesc. La sf. Gheorghe creștinii pun pueți și ramuri de fag înfrunzite pe la porți, ogrăzi și în case. La Rusalii se pun în case și în biserică brazde de iarbă verde și se sfințesc foi de nuc, pe care le iau creștinii. La Bobotează se sfințesc apele.

Omul nu se desinteresează de grădina în care l-a pus Dumnezeu. O îngrijește, trăește în ea, se roagă pentru ea, o admiră, își desfășoară sufletul de frumusețile ei și, cum zice Fer. Augustin, căutând tot mai sus, admiră și mulțumește Aceluia, ale Cărui puteri și însușiri se răsrâng în făpturile mânilor Lui, care toate strigă: Ille nos creavit!

Gh. C. Diacon

Propuneri și păreri

Fiind preoțimea cu studii academice, s'ar putea ținea chiar cursuri pe protopopiate, arătându-se cele mai bune mijloace de cercetări, de trierea materialului prin aparatul critic, de confruntare a faptelor unele cu altele, deoarece unele fapte s'au desfășurat asupra mai multor comune și trebuiesc înlăturate contradicțiile.

Inițierea unui fond în acest scop e absolut necesară.

Odată lucrarea terminată, ea s'ar tipări în „Telegraful Român” din care să nu lipsească fotografia bisericii, caselor parohiale, școlii confesionale și eventual alte clădiri mai de seamă din comună, și pe cât e posibil cele ce au fost mai înainte. Nu vor lipsi odoarele și obiectele de valoare cari au fost în biserică și cari mai sunt și azi.

După ce s'ar publica toate în „Telegraful Român” (ceea ce ar dura câțiva ani), s'ar putea alcătui marele șematism în mai multe volume, cam așa cum e cartea „Școlile din Făgăraș și de pe Târnave” scrisă de insp. Stan.

Acest șematism s'ar distribui parohiilor, școlilor și cred că și librăriile l-ar vinde destul de bine.

Scrisă cu metodă, cu aparat critic, cu obiectivitate, temeinic, după cercetări îndelungate, cu consultarea operelor cari amintesc de evenimente petrecute în comuna respectivă, fără grabă nici cu zăbavă, această monografie ar fi cu adevărat un îndreptar pentru viitor și o piedecă în calea uitării; iar cercetătorului dornic de a afla cine am fost și ce comori avem, unde ar putea găsi izvoare și obiecte pentru știința sa — o icoană și o cale ușoară de urmat.

Am schițat doar acest deziderat și cred că alții mai competenți, vor contribui la luminarea acestei probleme și vor ajuta la înfăptuirea ei.

Pr. V. D. Ogradă

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

FOIȘOARA

Păstor și misionar

S'a pogorât până la cea mai neatinsă smerenie, Fiul lui Dumnezeu, încă de acum aproape două mii de ani, nu ca să facă o anumită paradă din smerenia Sa, ci ca să ne fie cât mai accesibil tuturor, de-a-L putea înțelege, de-a-L putea cunoaște și de-a-I urma întru toate.

Au trecut atâția ani de atunci și Evanghelia, cea mai sublimă veste a bunătații, de care a dus lipsă omenirea, încă nici până astăzi n'a cuprins măcar jumătate din rotogolul pământului, atât de frământat și de spintecat de plumbii răutăților omenești.

Nu te-ai întrebat vreodată, cui se datorește această insuficiență?! De ce atâtea mii de ani pentruca o veste bună să străbată și să prindă sălaș pe întreg pământul sau măcar într-o parte a lui — dar cu temeinicie — când o răutate ca cea a războiului recent a putut străbate și stăpâni o lume întregă — în abia câțiva ani?! Oare cine e vinovat de faptul că Evanghelia e încă în umbră la atâtea popoare și cele cari o cunosc, au așternut peste ea lîntoiul uitării?! Este Evanghelia neputincioasă și anacronică, de n'a răzbit încă peste tot unde trebuia să fie?!... Nici una nici alta! Departe de noi o astfel de cugetare.

Icoana ideală a preotului convertit la Hristos

Omul nu e numai prin sine, ci este și un dar și un rezultat al creațiunii divine și al luptei. Dumnezeu l-a creat din libertate, nu din constrângere. De aceea, e liber să se determine și să îmbrățișeze cu egală însuflețire binele, care zidește, sau răul, care năruie și pustiește.

Dumnezeu e Tatăl, omul e fiul Său. Unul dăruiește efectiv potențe; celălalt, — luptând — le fructifică în libertate, turnându-și personalitatea pe măsura destinului său.

Preotul e om, și mai mult decât atât. Căci vocația îl desprinde de masa uniformă. E intelectual și nu numai atât, fiindcă mintea lui — luminată de armele științei — nu elaborează mijloace de sinucidere, ci punți îmbietoare de desăvârșire.

Angrenat în comuniunea trupului mistic al lui Hristos: Biserica, prin renașterea baptismală, și în ierarhia Bisericii, prin punerea mâinilor arhierului, preotul are sarcina de a duce lumea la asemănare și unire cu Dumnezeu.

Chemarea preotului este întreită: 1. Luând pildă dela Hristos, are sarcina de-a sluji pentru lume și pentru sine la altarul jertfelor dumnezeiești. La'ndemână îi stau cele șapte sf. Taine, prin intermediul cărora să cucerească milostivirea divină și să reverse belșug de daruri îndumnezeitoare; 2. Să învețe „cu timp și fără timp”, „cuvântul să-i fie totdeauna plăcut, dres cu sare, ca să știe cum să răspundă fiecărui” (Col. 4, 6). Pildă credincioșilor să se facă: „cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția”. (I Tim. 4, 12); 3. Așa să păstorească turma, „veghind asupra ei, nu cu silnicie, ci de bură voie, după Dumnezeu, nu pentru câștig urt, ci din dragoste, nu ca stăpâni ai păstoriților, ci pilde făcându-se turmei”. (I Petru 5, 2).

Ești păstor de suflete în parohie. Ce faci? Dumineca, neîndoelnic, slujești. Știu apoi că ai obligații familiare; cred că te lupți cu necazurile. Dar numai atât?... Nu te supăra, din tot ce mărturisești, numai predica — dacă o rostești liber! — te arată în lucru efectiv. Restul te trădează: de ofțiant, de formalist, cu un cuvânt: ritualist. Dacă n'ai pus în lucrarea preoției tale suflet, dacă n'ai rupt ceva din

tine, dacă nu ești duhovnic, slujirea ta se soldează cu mai nimic.

Așa ne vrea Hristos? Să spunem fără înconjur: Nu! Atunci? — Să ne convertim la Hristos! Să căutăm urmele pașilor Lui! Să ne identificăm cu Evanghelia! Învățătura creștină s'o transformăm în viață. Nu numai ce zice, ci mai ales ce face preotul, interesează!

Ce însemnează a te converti? — A te întoarce către Dumnezeu: dela starea de păcat, la starea de har; dela omul cel vechi, la omul cel nou cu obligația, că așa cum ai primit pe Hristos Domnul, așa să și umbli în El (Cf. Col. 2, 6; I. Tes. 4, 1). Cugeti, simți, vorbești, lucrezi ca Dumnezeu. Ținta să-ți fie: a nu mai trăi tu, ci Hristos să trăiască în tine (Gal. 2, 20). El să fie viața ta.

E vorba mai cu seamă de trăire. Luptă la început, efort susținut de renunțare, mai apoi, viață creștină intens trăită în vecinătatea „Prezenții”, ce se face tot mai vie. Și nu orice luptă se încununează cu biruință, numai „lupta cea bună”; și nu orice trăire are bucuria „Prezenții”. Lupta și trăirea trebuie să se situeze în adâncuri, în adâncurile ființei, care trebuie să se transfigureze în fața prăpăstioaselor renunțări din afară și din lăuntru, la tot ce se așezase deacurmezișul împrenării, care acum se cimentează în dogoarea pălpârilor de lumină.

Prin rugăciune la convertire și comuniune cu Hristos. Prin rugăciune fierbinte, în care să se topească toată răvnierea ființei. Clocot vulcanic să amenințe indiguirile pământești ale preotului și ca mustul care fierbe, să se reverse peste margănire, urnind așezarea peste sare, în orizonturile largi cât nemărginirea dragostei ce le inundă pe toate.

Rugăciunea inimii pulsează fluidul vieții cu Hristos. Ea e lină, e certă, e plină de nădejde, e nestingerită de undele ușoare ale valurilor ce nu mai au puterea să încrețească limpezimea în care îți confrunți chipul cu Cel ce intră întru bunăvoința ta și rămâne cu tine. E o apropiere intimă, care nu mai cunoaște realitățile „cărnil și sângelui”, ci realitățile veșnice ale dragostei divine.

O, de am fi așa cum ne vrea Hristos!... Preotul n'ar mai fi un ofțiant, un

Toată vina pentru acest întârziat succes o port eu și o porți tu și fiecare din cei cari am fost chemați a purta jugul lui Hristos în mijlocul mulțimilor, de atunci și până astăzi.

Poate pe mulți ne-a gădilit auzul să fim numiți „domni” și am uitat că unul este „Domnul și Stăpânul vieții noastre”. Ne plăcea să ne spună lumea că suntem buni, când în fond „Unul este cel Bun” (Mt. 19, 17), iar noi poate am slujit mai mult răutății decât adevărului.

N'am înțeles niciodată ce însemnează să fii păstor, câtă vreme ne-am gândit prea puțin, să ne punem viața pentru oile noastre (Cf. In. 10, 11), pe cari, de multe ori, le-am părăsit ca năimiții. Ne-am mulțumit de cele mai multe ori, să fim „popa satului”, ceea ce e tot una cu mai marele satului, care trebuie respectat ori de frică, ori de rușine; sau „preotul” care, în tăcut curent al vieții nu e nici mai mult nici mai puțin decât scribul biroului parohial și nicidecum venerabilul presbiter al primelor veacuri creștine.

Ne oprim la cele două cuvinte cari deschid șirul acestor gânduri: *păstor și misionar!* E tot ceea ce trebuie să fii tu și eu și fiecare slujitor al lui Hristos, astăzi. Analizând sumar de tot acești doi termeni, meditănd asupra lor și încadrându-i în minunata învățătură a Mântuitorului, vom afla atâtea mărgăritare de pref, cari ne vor ajuta în lucrarea noastră pastorală.

E de prisos să mai repet și eu că vremurile prin cari trecem sunt grele; că țințesc noi și radicale prefaceri, fiindcă

astfel de vremuri aproape că s'au repetat mereu dela Mântuitorul și până astăzi — doar în altă formă. Însăși viața creștină — trăită după adevăr, nu e decât o frământare, un sbucium, o continuă luptă și abnegație — dar pentru un scop mai sublim: desăvârșirea sufletului. Creștinismul autentic e dinamism, e impulsivitate, năvală peste bolovanii de durere ai veacului, spre înflama Cerului.

Biserica luptătoare a Domnului — astăzi ca și totdeauna — și-a avut înainte stătătorii ei — nu la răgaz, ci la osteneală. Acești cărmaci înțelepți și întăriți cu darul lui Dumnezeu, s'au trudit pe măsura puterii fiecărui, a fi următori ai Domnului și în toată vremea au fost cu mâna pe plugul credinței — crainici ai Evangheliei.

Fiecare păstor de suflete, trebuie să se încoloneze în această falangă de înainte stătători ai luptei pentru Hristos.

După uzul curent al vorbirii, păstor e acel căruia i se dă în seamă o turmă, pentru a o paște în locuri cu izvoare și iarbă mănoasă. Cel care este păstor adevărat, așa și face. Poartă grija turmei și o mișcă dintr'un loc într'altul, pentru a o hrăni cât mai bine până când se așterne întunerecul, când va păzi-o și mai cu grijă. Cel care înțelege să fie năimit și nu păstor, acela doarme aproape toată ziua de-o parte și lasă turma în voia ei; să alerge pe unde vrea, să zacă la soare sau la umbră, iar când se apropie noaptea, le întoarce lihnite în staul.

Cu alte cuvinte, sarcina păstorului e cum o înțelege și cum vrea să și-o facă.

